

1015/98

AN HET PARKET

AN HET ARREST

Uittr. P.G. 19

Uittr. Ontv. 19

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Na tussenarrest van 31
maart 2000 nr. 87.367

Overleden

Vrij

Onbepaald uitgesteld wat de
herstelvordering betreft en
de vordering tot verbeurte
van een dwangsom uitgaande
van de gewest. Stedenbouwk.
Inspecteur.

Veroordelingsbulletin 19

En de burgerlijke partij :

, wonende te

In eigen naam en in zijn hoedanigheid van enige wettelijke erfgenaam

Tegen :

1.Nr.

geboren te op

, bediende,
, wonende te

2.Nr. /

beroepsmilitair, geboren te
wonende te

op
- overleden -

3.Nr. 1

beroepsmilitair, geboren te
wonende te

op

Not.

In de zaak van het Openbaar Ministerie

Pro justitie

Bruut in cassatie door

dd. 26/01/01

Verleend aan zijn afvaard. dd. 24/12/2001.

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

dd. 13.06.06

bevestigd dd. 05.06.07

januari 2001

Ex. PG dd. 26.06.01

Best. Inl. gratis.

(vergunningsreg.)

verdacht van :

DE EERSTE :

A. Als dader, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder haar bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

Bij inbreuk op het artikel 64 lid 1, 2 en 5 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan of hoe dan ook, de bepalingen van titel II van de wet overtreden te hebben, meer bepaald door het instandhouden van werken, uitgevoerd zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd, overeenkomstig artikel 44 § 1 - 1 vereist voor het bouwen, het gebruiken van een grond, voor het plaatsen van één of méér inrichtingen, het afbreken, verbouwen of herbouwen van een bestaande woning, namelijk het woonhuis gelegen te in de niet-verjaarde periode sinds 03 juni 1983 tot 27 mei 1994.

DE TWEEDE en DE DERDE :

B. Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

Bij inbreuk op het artikel 64 lid 1, 2 en 5 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan of hoe dan ook, de bepalingen van titel II van de wet overtreden te hebben, meer bepaald door het instandhouden van werken, uitgevoerd zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd, overeenkomstig artikel 44 § 1 - 1 vereist voor het bouwen, het gebruiken van een grond, voor het plaatsen van één of méér inrichtingen, het afbreken, verbouwen of herbouwen van een bestaande woning, namelijk het woonhuis gelegen te , te sinds 27 mei 1994 tot op 06 oktober 1995.

de kadastrale omschrijving van het onroerend goed, voorwerp van het misdrijf zijnde :

ligging : gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming :

aard en oppervlakte :

wijk en nummer van het kadaster :

en de eigenaar (s) ervan geïdentificeerd zijnde als :

beoepsmilitair, wonende , geboren te op
beroepsmilitair, , geboren te op

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, zestiende kamer, van 9 september 1998, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Spreekt de drie beklaagden vrij uit hoofde van de hen ten laste gelegde feiten, en ontslaat hen dienaangaande van elke verdere rechtsvervolging zonder kosten.

Legt de kosten ten laste van de Staat.

Verklaart zich onbevoegd om te oordelen over de burgerlijke vordering, gelet op de vrijspraak van de beklaagden.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op :

-14 september 1998 door het Openbaar Ministerie;

-15 september 1998 door de burgerlijke partij;

Bij tussenarrest van deze kamer van het Hof van 31 maart 2000, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

stelt de behandeling van het beroep van de burgerlijke partij tegen de beslissing van de eerste rechter over de civiele vordering tegen
onbepaald uit,

wijzigt het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de strafvordering tegen
als volgt:

verklaart de strafvordering tegen
overlijden, vervallen door diens

verklaart het hoger beroep van het Openbaar Ministerie en het hoger beroep van de burgerlijke partij voor zover gericht tegen de beklaagden en
ontvankelijk en vooraleer er ten gronde over te beslissen:

1. geeft de partijen de gelegenheid tegenspraak te voeren over een eventuele aanpassing van de kwalificatie van de te last gelegde feiten als volgt:

vervanging in beide telastleggingen van de woorden "namelijk het woonhuis gelegen te
door de woorden "namelijk het verbouwen van een autobergplaats met berging, vergund bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 12 oktober 1971, tot woning",

2. nodigt het Openbaar Ministerie uit mevrouw
voormeld als getuige te dagvaarden,

3. nodigt het Openbaar Ministerie uit het plan gevoegd bij de aanvraag tot regularisatie door
en waarvan sprake in voormeld arrest van de Raad van State bij het dossier te voegen,

stelt de zaak voor verdere behandeling uit tot de terechtzitting van **8 juni 2000 om 14:00 uur**,

reserveert de beslissing over de kosten.

Zegt dat de naam van eerste beklaagde dient gelezen te worden als
" i.p.v. "

*

*

*

Gehoord ter openbare terechtzitting in het Nederlands;

De beklaagde in haar middelen van verdediging in persoon en
bijgestaan door mr. , advocaat te

De beklaagde _____ in haar middelen van verdediging in persoon en
bijgestaan door mr. _____ advocaat te _____.

Het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van _____ Advocaat-
generaal.

De burgerlijke partij in haar eisen bij monde van mr. _____, advocaat te _____.

* * *

1.1. Het Hof dient te beslissen over de gegrondheid van de hogere beroepen die
ontvankelijk werden verklaard in het tussenarrest van 31 maart 2000.
De zaak werd in haar geheel hernomen ter terechtzitting van 9 november 2000.

1.2. In uitvoering van het tussenarrest hebben partijen hun middelen naar voor
gebracht met betrekking tot een eventuele aanpassing van de telastleggingen.
Gelet op de verstrekte gegevens, meer bepaald het feit dat op grond van de op dit
punt geloofwaardige verklaring van de beklaagde _____ moet worden
aangenomen dat geen sprake is geweest van een aanvankelijke bouw van de
vergunde bergplaats die pas later werd verbouwd en uitgebreid, dienen de te last
gelegde feiten te worden gekwalificeerd zoals in de beschikking tot verwijzing van
17 januari 1997 vermeld en is er geen aanleiding tot herkwalificatie. Beide
telastleggingen betreffen het, in een onderscheiden periode, instandhouden van
een zonder de vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning
gebouwde woning. Zoals reeds onderlijnd in het tussenarrest hebben de
telastleggingen geen betrekking op een wijziging van het gebruik van de
hoofdfunctie van een vergund gebouw, zodat de middelen in conclusies voor en
ook nog na het tussenarrest in dit verband naar voor gebracht als niet relevant
van de hand worden gewezen.

Aan de beklaagden werd gesignaleerd dat de te last gelegde feiten thans een
inbreuk uitmaken op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°,
147 en 149, van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening
van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september
1999 (B.S. 30.9.1999) en 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000).

1.3. Het Openbaar Ministerie heeft het plan waarvan sprake in het tussenarrest bij
het dossier gevoegd en partijen hebben er tegenspraak over kunnen voeren. Dit
plan bevat een weergave van de woning waarop de telastleggingen betrekking
hebben.

1.4. Tenslotte werd mevrouw _____ als getuige gehoord ter
terechtzing van 8 juni 2000. Haar getuigenis verschilt wezenlijk van haar
verklaring aan de verbalisant van 20 januari 1995 (stukken 74 en 75). Ter zitting
was het haar er duidelijk om te doen te vermijden dat zij ooit in enige mate (mede)
aansprakelijk zou kunnen worden gesteld voor de omstandigheden waarin het
goed door haar bemiddeling werd verkocht. Het Hof acht haar verklaring voor het
Hof dan ook volkomen onbetrouwbaar en steunt zich er niet op; niets laat toe aan

te nemen dat de verbalisant haar verklaring van 20 januari 1995 niet correct zou hebben weergegeven.

2. Zoals hiervoor onder 1.2 reeds aangehaald moet op basis van de door partijen verstrekte inlichtingen samen met de overige gegevens van het dossier worden aangenomen dat de vader van de eerste beklaagde de berging waarvoor hij op 12 oktober 1971 een bouwvergunning bekwam nooit heeft gebouwd, doch wel de constructie waarop de telastleggingen betrekking hebben, te weten een woninghuis, met een van de berging wezenlijk te onderscheiden configuratie; dat de volledige inrichting en het aansluiten op de nutsvoorzieningen pas rond 1979 werden tot stand gebracht is ter zake niet relevant.

De vergunning verleend voor de - niet gebouwde - berging kan niet worden beschouwd als een vergunning voor het woonhuis, vermits het hier gaat om een volkomen ander bouwproject: daar waar de geplande berging een eenvoudige constructie betrof met een oppervlakte van 8,50 m op 8,50 m, slechts onderverdeeld in een autobergplaats met een garagepoort en een bergplaats met een toegangsdeur en één venster, waarboven een open zolder (plan bij bouwvergunning, stuk 16) betreft de woning een veel ruimer geheel (breedte van 8,70 m, diepte variërend tussen 9,60 m en 12 m), bevattende een kelder, een benedenverdieping bestaande uit een garage, een keuken, een eethoek en een zithoek en een zolderverdieping bestaande uit een overloop, drie slaapkamers en een badkamer (plan deel uitmakend van regularisatiedossier, gevoegd bij het dossier na het tussenarrest). Voor het bouwen van deze woning werd geen voorafgaande vergunning gevraagd en evenmin werd er in de periode vanaf de oprichting tot het einde van de periode vermeld in de telastlegging B ooit een vergunning voor verleend.

3.1. Het Hof neemt aan dat de eerste beklaagde die het goed geschonken kreeg van haar ouders toen zij nauwelijks 21 jaar oud was aanvankelijk niet wist dat de woning zonder vergunning was opgetrokken. Sedert 1986 toen de burgerlijke partij en zijn inmiddels overleden echtgenote eigenaar waren geworden van het heersend erf dat doorgang diende te verlenen aan haar erf met het kwestieus woonhuis waren er felle betwistingen in verband met de erfdienstbaarheid, die er onder meer toe leidden dat beroep werd gedaan op een advocaat; op 24 februari 1990 (stuk 60) richtte deze beklaagde samen met haar echtgenoot zelfs een petitie tot het college van burgemeester en schepenen van de gemeente om een andere uitweg via een nabijgelegen sportcomplex te bekomen. Het komt niet geloofwaardig voor dat zij in deze situatie geen volledig onderzoek zouden hebben gedaan naar de omstandigheden waarin de erf-dienstbaarheid werd gevestigd en de totstandkoming van de woning; dit laatste klemmt des te meer nu deze woning werd opgetrokken in een zone gelegen achter de eerste bouwlijn en niet ontsloten was volgens de geldende normen van goede ruimtelijke ordening; al deze elementen in acht genomen werd ongetwijfeld de vraag of zo'n toestand wel ooit vergund was gesteld en zal spoedig zijn gebleken dat dit niet het geval was. In haar verklaring van 20 januari 1995 bevestigt dat "vanaf de beginfase" van de onderhandelingen in verband met de verkoop de echtgenoot van de eerste beklaagde had medegedeeld dat de familie hem had gezegd "dat zijn woning onwettig was". Wanneer mevrouw verklaarde dat zij in de maand mei 1994

vernamen dat de woning zonder vergunning werd gebouwd bedoelde zij blijkbaar slechts dat zij in die periode de officiële bevestiging daarvan hadden ontvangen (het stedenbouwkundig attest nr. 1 daterend van 19 mei 1994, stuk 3/4).

Waar kan worden aanvaard dat de eerste beklaagde aanvankelijk onder meer door de houding van haar ouders, door de schenking bij notariële akte en de houding van de administratieve overheden in dwaling kan zijn gebracht en niet wetens de wederrechtelijke situatie heeft gewild, is het Hof dan ook op grond van voormelde vaststellingen van oordeel dat zij minstens vanaf 1 februari 1990 op de hoogte was van het feit dat de woning zonder vergunning tot stand was gebracht.

De telastlegging A, zoals nader omschreven in de beschikking van verwijzing is dan ook gelet op de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het onderzoek ter terechtzitting lastens de eerste beklaagde niet bewezen voor de periode vanaf 3 juni 1983 tot en met 31 januari 1990 en wel bewezen voor de periode vanaf 1 februari 1990 tot 27 mei 1994.

In deze laatste periode heeft de beklaagde de wederrechtelijke toestand wetens en willens in stand gehouden. Er is geen bijzonder opzet vereist; de beweerde goede trouw neemt haar schuld niet weg; het feit dat zij de afwezigheid van een vergunning in de periode van de onderhandelingen voorafgaand aan de verkoop heeft verzwegen tegenover de kopers van de woning wijst er overigens op dat zij minstens toen niet te goeder trouw was.

Kortom, de eerste beklaagde handelde in deze bewezen verklaarde periode in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan. Het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, maakt zij in weerwil van hetgeen zij in conclusies aanvoert om het tegendeel te doen aannemen geenszins geloofwaardig.

3.2. De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijk tot stand gebrachte toestand jarenlang, meer bepaald in de bewezen verklaarde periode vermeld in de telastlegging A, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening en stedenbouw, inzonderheid van de naaste buurt, heeft zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan haar gezinsbelang; dit laatste heeft zij onderstreept door het instandhouden in strijd met de wet tot de verkoop van de niet vergunde woning aan de niets vermoedende kopers die zij daardoor in grote moeilijkheden bracht.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard om haar te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden.

Het misdrijf werd deels voor, deels na 1 januari 1994 en voor 1 januari 1995 gepleegd, zodat de geldboete dient te worden verhoogd met 1490 opdecimen.

4. Het blijkt niet dat de derde beklaagde aanvankelijk kennis had van het feit dat de door haar en haar inmiddels overleden partner aangekochte woning zonder de vereiste vergunning werd gebouwd.

Minstens sedert het verhoor van haar partner op 14 juli 1994 had zij hiervan kennis. In redelijkheid kan niet worden verwacht dat zij hierop onmiddellijk een einde zou hebben gesteld aan de wederrechtelijke toestand door de pas voor

2.800.000 fr. (prijs vermeld in de notariële akte) aangekochte woning af te breken. Elk redelijk persoon geplaatst in dezelfde uitzonderlijke omstandigheden zou hiermee hebben gewacht tot na het gedurende een ruime periode inwinnen van inlichtingen bij allerlei personen en diensten en een eerste poging tot regularisatie.

In deze omstandigheden is niet aangetoond dat deze beklaagde - althans in de periode waarop het Hof vermag acht te slaan nl. de periode van 27 mei 1994 tot 6 oktober 1995 vermeld in de telastlegging B - wetens en willens in strijd met de wettelijke bepalingen nader in deze telastlegging vermeld heeft gehandeld.

Zij dient derhalve vrijgesproken te blijven, weze het op andere gronden dan deze aangehaald door de eerste rechter.

5. De gemachtigde ambtenaar (thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur) vordert het herstel van de plaats in de vorige staat met verbeurte van een dwangsom bij niet-naleving van het bevel tot herstel.

Voor zover deze vordering gericht tegen de beklaagde kan het Hof als strafrechter deze niet inwilligen, gelet op de vrijspraak van deze beklaagde.

Voor zover zij gericht is tegen de eerste beklaagde stipt het Hof aan dat het in zijn arrest van 15 september 2000 in de zaak lastens aan het Arbitragehof de volgende vragen heeft gesteld:

" 1. schendt art.149 § 1 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) art. 10 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met art.6.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 en art. 144 van de Grondwet,

- doordat het aan wie het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening heeft overtreden niet dezelfde jurisdictionele waarborgen biedt als aan de burgers wiens geschil over andere burgerlijke rechten door de rechtbanken wordt beslecht en met name de hoven en rechtbanken het recht ontzegt de door de stedenbouwkundige inspecteur en/ of het college van burgemeester en schepenen gemaakte optie omtrent de op te leggen herstelmaatregel en de gevorderde herstelmaatregel zelf op hun opportuniteit te toetsen, behoudens wanneer er een niet overeenstemmende herstellvordering is van een burgerlijke partij,

- en/of doordat het de hoven en rechtbanken het recht ontzegt de door de voormelde administratieve overheden of een van hen gemaakte optie omtrent de op te leggen herstelmaatregel en de gevorderde herstelmaatregel zelf op hun opportuniteit te toetsen wanneer er geen niet overeenstemmende herstellvordering is van een burgerlijke partij, terwijl dit krachtens art.150 van hetzelfde decreet wel het geval is wanneer er een herstellvordering is van een burgerlijke partij die niet overeenstemt met deze van de stedenbouwkundige inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen?

2. schenden art.149 § 1 en/of § 2 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, juncto art.197 van datzelfde decreet, de

regels die door of krachtens de grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, inbegrepen de regels voorzien door art.124 bis van de bijzondere wet van 6 januari 1989 in zover zij:

- a. de stedenbouwkundige inspecteur, c.q. de gemachtigde ambtenaar, en/of het college van burgemeester en schepenen machtigen om bij gewone brief een van de in die bepalingen voorziene vordering bij het strafgerecht in te leiden,*
- b. het strafgerecht bevoegd verklaren om die herstelmaatregelen uit te spreken, en, naar gelang het geval, de termijn van uitvoering te bepalen,*
- c. het strafgerecht bevoegd verklaren een dwangsom uit te spreken?,”*

Een goede rechtsbedeling vergt dat ook terzake vooraleer verder te beslissen over de herstellvordering voor zover gericht tegen de beklaagde en de erop gesteunde vordering tot verbeurte van een dwangsom gewacht wordt tot wanneer het antwoord van het Arbitragehof op deze vragen gekend zal zijn.

6. De burgerlijke partij dient ingevolge een conventionele erfdienstbaarheid doorgang te verlenen in het voordeel van het erf waarop het woonhuis waarvan sprake in de telastleggingen werd opgericht en in stand gehouden en stelt dat dit voor de uitbating van haar handel schadelijk is .

Het kan haar niet kwalijk worden genomen dat zij de wettelijke mogelijkheden die ertoe zouden kunnen leiden dat haar verplichtingen in dit verband zouden teniet gedaan worden, minstens wat de weerslag ervan betreft zouden worden beperkt; terecht merkt de burgerlijke partij op dat zij geenszins aan de oorsprong ligt van de wederrechtelijke situatie. Haar vordering is geenszins tergend of roekeloos, ook al was het feit dat zij er niet in is geslaagd het woonhuis aan te kopen de aanleiding tot haar klacht.

Haar bewering schade te hebben geleden door het te last gelegde misdrijf maakt zij gelet op de feitelijke situatie ter plaatse zoals deze uit het dossier blijkt aannemelijk. Haar vordering is dan ook ontvankelijk.

Voor zover zij gericht is tegen de beklaagde is de vordering, noodzakelijk gesteund op het te last gelegde misdrijf, gelet op de vrijspraak, niet gegrond.

Met de burgerlijke partij neemt het Hof aan dat het nadeel, in eerste instantie niet veroorzaakt door het misdrijf maar door de conventionele erfdienstbaarheid van doorgang, door het instandhouden door de beklaagde in de bewezen verklaarde periode groter is geworden dan zonder dit instandhouden van de wederrechtelijke constructie het geval zou zijn geweest. Cijfers die zouden toelaten zich een meer precies idee te vormen van dit bijkomend nadeel op commercieel vlak (de vordering is beperkt tot "commerciële schade") worden niet verstrekt; bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming toelaten wordt de schade ten gevolge van het grotere nadeel door het misdrijf in billijkheid geraamd op 25.000 fr. De burgerlijke partij heeft tevens het recht om te vorderen dat een einde wordt gesteld aan de door het misdrijf veroorzaakte schadeverwekkende toestand waaraan nog geen einde is gekomen.

Terecht vordert zij dan ook dat aan de veroordeelde beklaagde het bevel zou worden gegeven de plaats in de vorige staat te herstellen; het feit dat
geen eigenaar meer is van het goed staat aan het bevel tot herstel niet

in de weg. Gelet op het feit dat in de bewezen verklaarde periode de beklaagde geen einde heeft gesteld aan de wederrechtelijke toestand kan worden gevreesd dat zij zich niet bij het bevel zal neerleggen zonder hiertoe extra te worden aangezet door de dreiging van de verbeurte van een dwangsom. De vordering van de burgerlijke partij is op dit punt gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

OP DEZE GRONDEN,

Het Hof, rechtdoende op tegenspraak,

gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen en de overige artikelen hiervoor vermeld,

38,40,41, 44,66,100 Strafwetboek,

162,182,190,191,194, 211, 211 bis Wetboek van strafvordering,

1385bis e.v. van het Gerechtelijk Wetboek, betreffende de dwangsom,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd tot op heden,

1,2° van de wet van 24 december 1993,

beslissend met eenparige stemmen:

ten gronde oordelend over de ontvankelijk verklaarde beroepen,

wijzigd het vonnis in de mate dat uitspraak wordt gedaan over de strafvordering en de civiele vordering tegen de beklaagden en als volgt:

op penaal gebied:

spreekt de beklaagde vrij voor de telastlegging B zonder kosten,

wijst de tegen haar gerichte vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat af als niet gegrond,

spreekt de beklaagde vrij voor de telastlegging A voor zover zij betrekking heeft op de periode van 3 juni 1983 tot 31 januari 1990,

veroordeelt de beklaagde voor de telastlegging A voor zover zij betrekking heeft op de periode van 1 februari 1990 tot 27 mei 1994 tot een geldboete van **vijfhonderd frank** vermeerderd met 1490 opdecimen of 75.000 fr. of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden,

veroordeelt beklaagde tot het betalen van een bijdrage van tien frank, vermeerderd met 1990 opdecimen, aldus gebracht op 2.000 frank aan het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden overeenkomstig de artikelen 28 en 29 van de wet van 1/8/1985 en de artikelen 1,2° van de programmawet van 24 december 1993 betreffende de opdecimen,

veroordeelt beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van 1000 frank overeenkomstig artikel 91 van het KB van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken zoals gewijzigd bij KB van 29 juli 1992 en KB van 23 december 1993,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, de kosten van de dagvaardingen betekend aan en die ten laste van de Staat blijven uitgezonderd; begroot de kosten tot dewelke zij wordt veroordeeld op 3.047 frank in eerste aanleg en op 3.903 frank in hoger beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf,

stelt de beslissing over de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, voor zover tegen gericht en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom onbepaald uit in afwachting van het antwoord van het Arbitragehof op voormelde vragen,

reserveert de beslissing over de verdere kosten,

op civiel gebied:

verklaart de vordering van de burgerlijke partij voor zover gericht tegen ongegrond gezien de tussengekomen vrijspraak en veroordeelt de burgerlijke partij tot de kosten in beide aanleggen gemaakt met betrekking tot deze vordering,

veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partij in zijn voormelde hoedanigheden van een bedrag van 25.000 fr., te vermeerderen met de verwijlntrest vanaf heden,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke staat door afbraak van de woning binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de burgerlijke partij van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen was bepaald in art.65 § 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, thans art. 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

zegt voor recht dat op vordering van de burgerlijke partij door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 3.000 fr. per dag vertraging in de nakoming van dit bevel,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij met betrekking tot diens vordering tegen deze beklaagde,

verwerpt het meer of anders gevorderde als ongegrond.

Kosten:	805	
Afschriften:	1035	
Opstelrecht ber.bekl.:	-	
Ext. Ontv.:	-	
Ext. P.G.:	512	
Dagvaarding:	392	
Getuige:	804	
	3548	
+ 10 % :	355	
Totaal :	3.903,-	

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
19 januari 2001;

Aanwezig : , Raadsheer, Wn. Kamervoorzitter;

, Raadsheer;
, Raadsheer;

, Advocaat-generaal;

, Griffier;

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige lijn(en) en ☐ nietige woord(en);